

LBRIS

We know
books

Adrian Alui Gheorghe

VINEREA STACOJIE

Povestiri, povești, schițe

EDITURA PENTRU ARTĂ ȘI LITERATURĂ
București, 2026

Crima perfectă 5

Niciun meteorit nu se întoarce în cer..... 7

Sosia Președintelui..... 10

Înima jupuită..... 18

Vinerea stacojii sau cuvântul otrăvit..... 29

Magazinelul de curcubeu..... 50

Ultima călătorie la Macondo..... 54

Robotul *of strict necessity* 1-3..... 78

„Ph.D. Apostol Sempronian Strașe”..... 85

Îngeri tociți..... 94

Povestea lui Vidar, *vikingul care a încurcat mările*..... 100

Povestea unui om care avea unsprezece egouri și jumătate... 111

Povestea ultimului laureat Nobel..... 121

Povestea unei franjuzoalce care s-a trezit, într-o dimineață, română..... 140

Povestea femeii care mânca un măr..... 152

Povestea lui Doman, stălpnicul..... 162

Câte ceva despre mirosul amarui al florilor de cires japonez..... 173

Un barbar la porțile orașului..... 179

Cuprins

Povestea ultimului citor de poezie	191
Zidul de hârtie	204
O lebădă neagră pe o piatră albă	244
Povestea (vizita) spărgătorului melancolic de case	247
<i>Poveste de pe strada mea sau cum se umple lumea</i>	
<i>cu oameni</i>	250
Ceva nu pare în regulă	252
Greșala lui Darwin	254
Povestea scriitorului multipremiat	258
„Love&love”	261
POSTFAȚA AUTORULUI. Povestirea de nepovestit	265

Descrierea CIP este disponibilă la Biblioteca Națională a României.

© Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate.
Această carte nu poate fi reprodusă parțial sau total,
prin fotocopiere, înregistrare sau prin orice alt mijloc,
fără permisiunea în scris a Editurii pentru Artă și Literatură.

Copyright © Adrian Alui Gheorghe, 2026
Toate drepturile rezervate

Editor: Violeta Borzea
Redactor: Carmen Florea
Copertă: Carmen Florea

ISBN 978-630-6635-68-9

Crima perfectă

Mașina a oprit la colțul străzii, cu o frână destul de puternică. Din mașină au coborât cinci tipi. Primul era gras, nădușit, cu o față roșie. Avea și ochii bulbucați. Este sigur că nu despre el ar putea fi vorba. Al doilea era un tip chel, cu buzele foarte subțiri, cu o față care semăna cu o bucată de hârtie creponată, de culoare violet, strânsă în pumni. Nici el nu putea fi luat în discuție, deși s-au mai văzut disimulări reușite de către tipi aparent inofensivi. Al treilea era foarte tânăr, se uita cu ochi speriați în jur, semăna cu un câine bătut. A scos o țigară din buzunarul de la piept, dar nu a aprins-o. După ce a scuturat-o, și-a poziționat-o după ureche. Pipăindu-și urechea, privi iscoditor cerul, norul care se înfiripa în dreptul soarelui. Era un tip de urmărit, ceva scăpa din comportamentul lui. Al patrulea era șoferul, care, după ce a coborât privea absent, ușor plictisit, peste capetele celorlalți. Părea să facă o muncă pentru care nu avea nicio plăcere. Își descheie un nasture de la cămașă, de la gât, și apoi așteaptă, cu gâtul întins,

efectul. Era un tip plictisitor pentru alții, dar care reușea probabil să se plictisească și pe sine însuși. Al cincilea era un tip scund, gros și foarte agil. Deschidea și închidea nervos pumnul stâng. Mâna dreaptă o ținea în buzunar, de parcă ar fi ascuns acolo vreun obiect contondent. Sau o armă. Ochii îi jucau în cap ca niște zaruri care nu voiau să elibereze numerele câștigătoare. Privi și el în sus, spre cer probabil, și gura i se deschise, bărbia i se lăsă moale, ca și cum s-ar fi relaxat mușchii feței. În toată povestea asta, el ar putea fi criminalul. Numai că în zona noastră nu a fost raportată nicio crimă de mai mulți ani. Asta nu înseamnă că o mașină oprește la colțul străzii, cu frâne puternice, numai ca să coboare cinci tipi care nu au altă treabă decât să privească cerul.

Niciun meteorit nu se întoarce în cer

Meteoritul (sau ce o fi fost?) a căzut din cer marți. Marți, miercuri și joi nu s-a întâmplat nimic, nimeni nu l-a băgat în seamă: da, un bolovan care s-a rostogolit de *năstiiunde* în centrul orașului. Poate l-a adus cineva și nu am băgat noi de seamă? Dar ce noimă poate să aibă un bolovan în scuarul cu iarbă și flori din centrul orașului? Plus că era și bine înfipt în pământ.

Vineri, la cinematograful din centru a rulat filmul sud-american *Leopardzii nu-și iau rămas bun*, o comedie ușor lacrimogenă, în sală au fost doar unsprezece spectatori, plătitori de bilete. Dar asta nu are nicio legătură cu bolovanul din centru, este clar. Tot vineri, un poet al locului a vrut să-și tragă un glonț în cap, de nefericit ce era, dar nu avea pistol. După-amiaza a fost văzut la cafeneaua *Select*, tot din centru, unde recita din versurile sale unor companioni care erau total neatenți, mai mult priveau în gol, mormăiau câte ceva din când în când. Dar nici poetul însuși nu era atent la reacția lor. Oricum, niciun cuvânt despre meteorit.

Primarul era plecat la Debrecen, participa la un congres pe teme legate de ecologia informației, așa că în momentul în care o consilieră l-a anunțat că a fost semnalată prezența unui meteorit în oraș (sau ce-o fi fost?) i-a răspuns ironic femeii: „Dar ce, noi suntem lada de gunoi a universului?“. După care a uitat despre ce a fost vorba, era prins în discuții tematice, la congres.

Poliția a fost sesizată telefonic de către un cetățean care părea beat, era confuz în declarație, plutonierul care era de serviciu la biroul de informații i-a cerut scurt să vină cu o sesizare scrisă, semnată în clar. Cetățeanul, care poate că nu era beat, doar bâlbâit, intimidat etc., nu a mai revenit. Plutonierul a trecut în procesul verbal de tură: „În timpul serviciului meu nu s-a întâmplat nimic deosebit“. Și chiar nu se întâmplase.

Un ziarist de la *Realitatea la zi* a pornit să caute subiecte în cotidian, numai că s-a oprit la două străzi distanță de meteorit (sau ce-o fi fost!) și a prins un subiect gras: un tip susținea că a fost *prizonier* (captiv, răpit etc.) pe lumea cealaltă (da, chiar așa!), iar acum era pornit să facă mărturisiri complete. Tipul susținea că a adus *de pe lumea cealaltă* câteva obiecte pe care era dispus să le arate celor care aveau răbdare să îl asculte. Erau obiecte cvadridimensionale, susținea el, nemaivăzute pe pământ. Ziaristul s-a alăturat celor câțiva gură-cască, deși avea senzația vagă că tipul nu era chiar sănătos la cap.

La Teatrul de păpuși a venit o echipă de la emisiunea „Românii au talent“, ca să facă preselecția pentru concursului la premiul cel mare.

La Biserica Penticostală din oraș, un pastor american a venit cu o veste îngrijorătoare: Apocalipsa a avut loc, numai că a fost un act ratat. Probabil că va fi o reprogramare, la o dată care nu ne este cunoscută. Se fac tot felul de supoziții. Ce legătură este între sosirea pastorului american și căderea bolovanului? Niciuna. Dar s-au petrecut în același timp.

Mărți dimineața, exact la o săptămână de când căzuse bolovanul din cer (sau a fost adus? cum?), a oprit alături o dubiță care purta însemnele unei firme care oferea servicii la domiciliu. Din ea au coborât trei lucrători care au manevrat diverse scule, niște recipiente, câteva pensule. Unul era înalt, deșirat și roșcat. Altul, care părea să fie și șoferul autoutilitareii, era bondoc, țigănos, avea o pată vineție pe frunte. Al treilea purta un barbișon și o mustață gen Hitler sub nas. Când râdea – și râdea din orice – mustața părea un șoricel care se ridica pe lăbuțele dindărăt. Era destul de nostim. Cei trei au vopsit în alb și albastru bolovanul. După ce au terminat de vopsit, s-au dat mai mulți pași îndărăt și au admirat ceea ce le ieșise. Doi dintre ei și-au aprins țigările: roșcatul și cel care părea să fie șoferul, care avea o pată pe frunte. Apoi și-au strâns sculele, recipientele cu vopsea, pensulele și au plecat.

Deși așa fi vrut să mai urmăresc subiectul, care în alte condiții ar fi stârnit curiozitatea publicului larg, am renunțat. Acasă, mi-am notat în jurnal, ca să nu las ziua să treacă fără să am o însemnare: *Niciun meteorit, niciodată, nu s-a întors înapoi în cer. Și am scris povestirea (sau ce o fi?) de mai sus.*

Sosia Președintelui

A fost anunțată vizita Președintelui în orașul nostru.
Întâi a fost un zvon.

Apoi a fost o confirmare venită din partea unui ziar de cancanuri politice.

Apoi a venit comunicatul oficial: Da, Președintele va sosi în orașul nostru.

Au fost luate măsuri.

Au fost luate decizii.

Au fost luate impresii.

Au fost avansate propuneri de evenimente de primire, care să sporească efectul vizitei.

Spectacol cu cei mai buni muzicieni?

Spectacol cu cei mai buni dansatori?

Spectacol cu cei mai buni fachiri?

Spectacol cu cei mai buni agricultori?

Spectacol cu cei mai buni îmblânzitori de melci?

Spectacol cu cei mai buni DJ?

Spectacol cu cei mai buni poeți?

Cei mai buni pictori trebuiau să își adapteze pensulele ca să îl încânte pe Președinte.

Dar cea mai imprevizibilă idee a fost a televiziunii locale: un concurs de sosii care să îl reprezinte pe Președinte.

Un concurs cu premii?

Da, un concurs cu premii.

Se vor întâlni sosiile cu Președintele?

Da, se vor întâlni sosiile cu Președintele. Acesta va fi, de altfel, cel mai important element al premierii. Plus o sumă de bani menită să ametească pe oricare om rezistent la așa provocări, care ar recompensa sosia care ar putea fi confundată chiar cu Președintele. Da: un milion de dolari, pus la dispoziție de un sponsor care dorea să își păstreze anonimatul.

Și publicul va trebui să spună, să ghicească, care este Președintele, care este sosia.

Muzicienii și-au încordat instrumentele.

Dansatorii și-au depășit limitele imponderabilității.

Fachirii și-au dat foc pe bune, cu benzină, și flacăra nu i-a atins.

Agricultorii au învățat spicele să se aplece, condescendent, la trecerea Președintelui.

Îmblânzitorii de melci s-au lăsat ei înșiși dresați de melci, ca să înțeleagă mersul lumii care nu prea merge.

DJ-ii au pus muzica sferelor la boxe. Era teribil.

Iar poeții, da, poeții, au scris ode după ode, că limbile li se clătinau în gură precum clopotele Catedralei.

Și au început să apară sosiile care să îl întruchipeze pe Președinte.

Lucrau saloanele de operații estetice din plin, ca să modifice zâmbete, rictusuri, nasuri, ochi, buze, pomeți. Mulți, foarte mulți cetățeni visau să semene cu Președintele. Nu a fost limitată participarea la concurs nici pentru cetățenii din afara orașului nostru, așa că au apărut zeci și zeci de întruchipări ale Președintelui de peste tot din lume. A înflorit comerțul stradal. A înflorit turismul. Au înflorit magnoliile.

După prima sută de înscrieri, oficialitățile orașului nostru au ridicat întrebător o sprânceană.

După primele cinci sute de înscrieri, aceleași oficialități au ridicat îngrijorate ambele sprâncene.

Când s-a ajuns la o mie de înscrieri la concursul de sosii ale Președintelui, fenomenul a stârnit atenția opiniei publice, a presei, a serviciilor secrete. Argumentul, care a făcut ca lucrurile să continue cu același aplomb, a fost apariția în orașul nostru a reprezentanților de la Cartea Recordurilor, gata să înregistreze un nou record. Nu era puțin lucru ca numele orașului nostru să apară la acel nivel, în consecință toată lumea s-a mobilizat. Un aer de celebritate adia peste blocuri, peste case, peste parcuri. Invazia de întruchipări ale Președintelui s-a întetit. Era o coadă considerabilă la înscrieri.

Se aștepta o reacție din partea Administrației Prezidențiale. Aceasta a venit, iar presa a anunțat că Președintele era amuzat de așa inițiativă năstrușnică. Va intra în joc.

Dacă inițial era vorba de constituirea unui juriu care să aleagă cele mai apropiate întruchipări ale Președintelui,

eventual alcătuirea unui podium cu zece sosii, datorită numărului mare de participanți la competiție s-a recurs la alt mod de jurizare, sugerat, se pare, chiar de Președinte. Adică: sosiile vor fi adunate în Piața Revoluției, iar Președintele va apărea de niciunde și va intra în mulțimea de întruchipări. Populația orașului, plus miile de turiști care se presupune că vor participa la eveniment, trebuie să-l recunoască pe Președinte. Toată lumea a fost de acord că era cea mai înțeleaptă soluție.

A început numărătoarea inversă: zile, ore, minute, secunde.

A sosit clipa.

Piața Revoluției era ticsită de sosii, una mai credibilă decât alta.

Care de reportaj transmiteau spectacolul în toată lumea. Reprezentanții Cărții Recordurilor numărău de zor.

De la Administrația Prezidențială a venit anunțul așteptat: Președintele se află deja în mulțimea de sosii, s-a strecurat incognito. De acum este rândul populației să treacă la identificarea adevăratului Președinte. Un murmur și apoi un val de aplauze stârniră cea mai grozavă mișcare a curenților de aer din regiune, care antrenă stoluri de porumbei, de rândunele, de corbi. Spectacolul se întinsese și în văzduh. Era măreț.

Parada sosiilor Președintelui începu în aplauzele susținute ale mulțimii.

Acolo unde intensitatea aplauzelor era mai mare, se considera că era vorba de un vot popular și întruchiparea